

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 07.01.1950**

„De Babbegi“

En Babbegi is äbbes, däs wuu net ine jeeri Schdobb noibaßt.

Mancher hot joo sou wie sou en Voggel, där brauch awwer noch lang net glei ausgerägend en Babbegi ze soi, veschdanne. Woasen richdige Bensmer Kääm- orrer Worzelbäijer soi will, där soll sich liewer Hinkel orrer Gens hoalte. Doodevuu horrer beschdimmt mäinder. Die leje wenigschdens Aijer un wannse doo ehr Schulligkeit geduu häwwe — un woas die Gens oubetrifft dichdig gerobbt sinn — leggt merse beierer fesdlich Geläjenheit in die Pann un hot dann en Broare, där wuu die ganz Noachberschaft rewällisch moacht un vor Neid platze leßt. Es is noch goar net sou lang här, doo woar däs e Ereignis, däs wuu die ganze annern Neiigkeite dief inde Schadde geschdellt hot. Heit is souen Gensebroare orrer soue gebraare Hehnche orrer e Subbehinkel immer noch äbbes, wuu aam schunn beim Gedanke drou es Wasser im Maul zammeeleeft.

All die Vorzieg kann souen Babbegi net uffweise. Die Aijer, die wuu där legge dutt kommer net ässe un vuneme Babbegi broare häwwich bis jetz noch nix guures gehäijert. Häichschdens kommer sich die Färrern vun dem ande Hut schdecke, awwer dann laafe aam die Kinner noach un ruufe: „Gugg mool den Faßnoachsbaijerts!“

Daß iwwrigens sou Babbegi manchmool aa ehr Mugge hoawwe kenne, doodevoor häwwich in moim Buch „Moi Nadurgeschichd“ de Beweis geliewwert. Doodroi häwwich e ganz gruuselig Oowendeier beschreuwe, däs wuu e ehrboar Bensmer Familie im zooloogische Gaade in Frankfurt mit sou Ooseveggel erlääbt hot. — Awwer aa sunschd sinn sou Babbegi net sou ohne. Neilich ärschd hot souen Gaschd eme Bensmer Määdche die Unnerlibb doich gebesse, weiler däre Bobb ehr rout ougemooldi Schnuud fore Däikisch Quätsch gehoalte hot. Aa eme ältliche Frailoin, soueme milde oabgelaagerte Joahrgang hot mool soue auslennisch Biest de halwe Noaseflieggel wäkgerobbt, weiler die Woarz, die wuuen geziert hot, for soi Leibscheis, neemlich fore Aerdnuß ougesähe hat.

E zeitlang is sogoar die Owwrigkeit gäje die Babbegi vorgange. Es woar vorm ärschde Wältkrieg. Doomools hat die sougenannt „Babbegi kranket“ grassiert.

Se hot Ehnlichkeit gehadde mit de Diphderiddis. Unnere annerer Kranket, die wuu aa mit de Babbegi zammehenkt, häwwe manche Leit heit noch ze leide. Mäikwärdiger Weis bleiwe gescheite Leit doodevuu veschoont. Awwer die, wuue Gehärn häwwe, däs wuu an Gräiß dem vuneme Babbegi neher kimmt, kenne vun däre schlimme Kranket leicht befalle wärrn, indem dasse neemlich groad wie en Babbegi alles hoarklaa noachbabble, woase vun annern gehäijert häwwe. Net wenig Leit häwwes aa zu gäärn, sich wie en ächde Babbegi es Kebbche graule ze losse. — Es gitt joo aa noch e anneri Sort Leit, die wuu vunde Babbegi äbbes geläärnt häwwe. Se dricke hie un doo aa Aag, manchmool aa alle zwaa zu, woas, genaas betracht, e Schdick Lääwensweisheit is. Aa es Blinzele vuneme Babbegi hot schunn, wanns richdig veschdanne worrn is, zu Erfolge gefiehart.

Mer sieht, sou Babbegeie häwwе woas zu beschdelle. Mer konse net sou meer nix, deer nix iwwersähe. Mer brauch awwer net noch mäihnder vun dem Zeik oizefiehrn, dann

Woas brauch mer dann ins Ausland ärschd ze gäih?
Bei uns ze Land gitts doch genunk sou Veggel.
Un sinnse doich die Bank aa net sou schäi,
E Ausnahm doo beschdäädigt nor die Reggel.

Es gitt in unsrer Vadderschdadt doch Leit,
Die wuu wie Babbegeie uff sich blehe
Un, groad wie die ze hacke sinn bereit,
Wann ande Wand e Mick se uff dutt reje.

Se blinzle falsch, wann in ehr Neh mer kimmt,
Un wäären traut, den kommer nor bedauern,
Weil kaaner ahne konn, wiese geschdimmt,
Un obse net schunn zueme Ougriff lauern.

Däs aane dunnsе gäärn: Se hoalte schdill,
Vedrehn debei vezickt die listge Aage,
Wann aans ganz zoart ehr Kebbche graule will.
Dann kommer freilich manches mirrem waage.

Se schwätze alles noach dann, woas där sescht,
Där wuu sich sou hot in ehr Gunschd geschleche.
Obs woahr, obs falsch, wanns aa de gräischde Meschd,
Es wärd ganz laut glei in die Wält gekresche.

Mer sieht, net nor in Siedamerigga,
Net nor in Afrigga hots Babbegeie.
Bei uns ze Land, doo gitts vun deene aa
Un dunn sogoar besunnerschd gut gedeihe.

Vor mäih wie zwanzig Joahr häwwich mool vuneme Babbegei vezäihle häijern, där wuus beinoh zuere Beriehmtheit gebroacht hett, wanner net vor här oigange weer. Es woar em Schmitte Jaggobb soin „Filo“. Den horrer net oigeschbärrt gehadde. Er hot immer uff soim Kewwig gehockt. Blous, wanns zum Aesse gange is orrer wann Kaffee getrunke is wormn, isser uff die Aachsel vum Jaggobb geflooge un horren sou lang am Schnabbard gezowwelt, bisser en Brocke oabkriecht hot. Wann soi Fraa griine Bohne gekocht hot, hot de Filo immer die dicke Bohne ausgekäämt. Doo hot mool die Fraa Schmitt ehr kochend Weschbrieh ausgeleert un do is där Filo, sou veschrocke, dasser vor laurer Engschde un Uffreegung wie verickt inde Kich rummgeflattschert is. De Damb horren ganz däiwig gemoacht gehadde. Doodebei isser an zwaa Mickefenger henke blewwe un hot net mäih hinnersich un vorrersich gekennt. Mit veel Mieh hot mern lousgepouddelt. Däs Oamesje hot e poar Färrern losse misse. Mer misse all mool im Läuwe Lehrgäld bezoahle, warum solls souen Voggel besser hoawwe. Jeerenfalls horrer devuu profediert, dann wanner schbeerer wirrer mool inde Kich rumgeflooge is, horrer immer noach de Mickefenger geguggd. — Awwer aneme schäine Sunndoa isser dem Jaggobb doch doichgange. „Däs woar sou“, hot där neilich vezaiht. „Mer

wollte uns sälle mool groad ande Disch zum Middoaässe hocke. Ich häbb noch die Hand am Schduhl gehadde. Doo is aa schunn moin Filo härgeflattschert kumme. Kaum horrer sich uff mich gehockt gehadde, da isser, de Deiwel waaß wie, oabgerischd un is mit soiner aane Poud in die haaß Subb kumme. Er hot sich schäi vebrennt. Kaa Kunschdick, greife Sie mool ine kochend haaß Subb noi, obse doo net aa autsche! Däsmool isser in soim Schmäz doichs uffene Kichenschder geflooge un fort woarer. Wie ich nausgeguggd häbb, horrer vegniegt uffeme Maulbeerbaam gehockt, där wuu im Gaade geschdanne hot. Moin Jousäbb is glei runner gerennt un wollten mit aller Gewoalt runnerschille. „Haijer uff!“, häwwichem zugeruufe „en Babbegei is doch kaa Blaum, wanner aa bloo is!“ Doo hot moin Buu e Schdang genumme un hot noach dem Babbegei geschloae. Wie de Wind woar där wäk un aans zwaa drei horrer uffeme houche Baam inde Anlaag gehockt. Ich net faul, häbb e Laarer ande Baam unde Kewwig uffen Aschd geschdellt un als „Filo!“ geruufe „Filo, kumm, gäh in doi Haisel, du kriehschd aa Zoggerche! Kumm Dierche, kumm!“ Wär awwer net kumme is, däs woar moin Filo. Er hot nor die Aage vedreht un is hocke blewwe wie e schichdern Määdche, däs wuu beieme Ball uffen Denzer woart. „Soll ichen runneischeie?“ hot doo en Mann geruufe ich gäh schnäll haam un holl moi Gewehr!“ „Gäll, ich glaab, Ehr seid verrickt!“ häwwich dem gesoat. „Ich will moin Voggel lewennig orrer goar net!“ An dem Doa hot die hiesig Feierwehr groad lwung gehadde. „Wie weers“, hot doo aaner vun deene Feierwehrleit gesoat, „wammer doin Filo naß schbritze deen. Wanner batschenaß is, konner net mäih flieje un du konnschden dann besser fange!“ „Gäh mer wäk, mach mer kaa Mais!“ häwwich gesoat, „bis ehr mit eier Schbritz kummt is där schunn lengschd heidi!“ Un sou woars aa. Aerschd isser uff die „Germania“ geflooge un hot sich uff däre ehrn Kobb gehockt. Dann isser, wie soue poar Lausbuuwe mit Schleidern uffen gezielt häwwe innerer Dachgaub vun aam vun deene Haiser inde Promenaadeschdroaß veschwunne. Weils schun sachdunkel woar, häwwemer nix mäih wolle kenne. Ich häbb im schdille gehofft, dass er doch noch mool de Wää finne deet. Leirer woar däs net de Fall. Schbeerer häwwich häijern misse, dass er am Doa druff uffere Bell im Semenaagaade gehockt hot un dort, weil doomools die Babbegeikranket in Bensem gewied hot, vunde Bollezei runnergeschosse worrn is. Er soll dann ausgeschdobbt vunde „Grieselindiaaner“ beim Faßnoachtsumzug im Joahr noinzäie hundrednoinunzwanzig rumgetroae worrn soi.“ Däs also is die Geschichd vum Filo. Erinnerst soi Sdricksoal net an däs vun sou manche Mensche?

Ween inde Juugend mer vewehnt net hot,
Find immer sich zeräächd im Lääwe glei.
E Mammekind wärd schbeerer oft zum Schbodd,
Däs sieht mer doo am Schmitt soi Babbegei.